

Ens
ha arribat

El poder
local

Recorden que el PP defensa una reducció de l'administració local? Doncs no serà tan forta com promet, perquè per al PP són institucions de contrapoder a l'Andalusia socialista.

Any
Salvador Espriu

Si compres pa i et donen guix repintat, les dents, en rosegar-lo, se't trencaran.

Viure sense tu

Xavier
Graset

Pensaments de joguina

Tindrè pensaments de joguina. Tindrè no més pensaments de joguina. És una imatge poètica d'Osip Maldestam que va néixer a Polònia i que va morir executat sota el règim de Stalin per dir que "vivim sense sentir el país als nostres peus, les nostres paraules no se senten a deu passes". Malgrat que durant un temps componia mentalment, sense deixar constància escrita dels seus poemes, per por de la presó; l'epigrama contra Stalin va ser prou motiu per posar fi a tots els seus pensaments.

Torno als de joguina, i em pregunto si les persones som en les coses? Si les persones som en les nostres joguines? Quina part de la nostra vida és en aquests fràgils objectes, que miren d'acompanyar-nos en això de

Quina part de la nostra vida és en aquests fràgils objectes, que miren d'acompanyar-nos en això de fer-nos grans

fer-nos grans, en això de créixer. Som en l'osset de peluix, mico, gos, gat o dofí de peluix? Company de coixí, rebregat, arrossegat per terra, però amic fidel. Som en l'heroi alat, sortit dels dibuixos, que ens convida a arribar fins a l'infinit i el més enllà? Robust vigilant de la nostra habitació, farcida de nines, o d'una rastellera de cotxets que transformen els passadissos de casa en autopistes. Pilotes que peten contra portes, cuinetes que preparen àpats de plàstic. Trens que ens diuen que tot gira, que tot torna. Som en aquestes joguines, ens transmeten la seva fragilitat? Som en els jocs, que ens ensenyen a compartir, a encaixar, a calcular, a intuir, a apostar, a córrer, a arriscar?

Joguines trencades, apedaçades, refetes amb una punta de cola instantània, cada vegada que tenim una ensopegada. Jocs interromputs bruscament sense acabar de jugar la partida. En això som. Necessitats de continuar el joc, amb ganes de conèixe'n tots els trucs, i estratègies, i de dominar el nostre tauler. Amb ganes de viure ni que sigui sense sentir el país als nostres peus. Convençuts que les nostres paraules arribaran arreu. Sí, fins a l'infinit, el més enllà, com diu el ninot dibuixat. Pensaments de joguina adobats de llàgrimes de gran.

La col·leccionista

El dia més feliç?

Recordo com si fos ara el dia que a col·legi em van posar com a deures fer una redacció amb el tema: "El día más feliz de mi vida: mi primera comunión". Les redaccions sempre eren els deures que més m'agradaven però, en aquesta ocasió, vaig quedar totalment bloquejada. Hi havia un error de base! Jo no considerava, ni de bon tros, que el dia de la meua primera comunió –en aquell moment encara molt recent– fos el més feliç de la meua vida. Més aviat al contrari. La primera comunió m'havia neguitejat ja des de la preparació, aquella catequesi on ens asseguraven que rebre "el cos de Crist" seria el més emocionant que ens hauria passat mai a la vida i ens convidaven a "recogerse en silencio" i tot de coses que jo no entenia. Les monges

parlaven de goig, torbament, commoció, estremiment i jo em sabia insensible com una pedra. No cal dir que això em feia sentir absolutament culpable. Per si fos poc, quan va arribar el moment d'escollir el vestit per al "gran dia", la meua mare va decidir que la millor opció seria una túnica blanca i senzilla i una creu de fusta penjada amb un cordó gruixut. Era un "model" auster i modern –ara ho veig–, però que contrastava terriblement amb els vestits de princesa de les meves amigues, plens de tuls, corones i brodat. Els pares em van organitzar una festa a la terrassa de casa, amb sandvitxos de sobrassada i refrescos, i la taula estava guarnida amb una gran essa feta amb clavells blancs. Vaig passar el dia desconcertada perquè encara no havia entès del tot què celebrà-

ARXIU

vem. Més culpa. Els regals que m'havien fet no m'agradaven: un missal de nacre, un àlbum –*Los recuerdos de mi primera comunió*–, unes arracades. Al vespre va arribar el millor: vam anar tota la família al cine a veure *Tuyos, míos, nuestros*, una comèdia sobre una família nombrosa. Tot això m'ha vingut al cap quan amic m'ha dit que havia anat a la primera comunió del fill d'un amic. "Hi havia una nena que anava vestida de princesa." Encara? He pensat jo. "L'havia anat a buscar a

casa una limusina rosa per portar-la a la parròquia". Com? "Durant el trajecte bevia xampany Pinky." La seva mare anava explicant que, per la comunió de la nena, ella s'havia regalat uns pits. I última: la nena duia una corona que, en el moment que ella rebia l'hòstia, es va il·luminar i va sonar "al·leluia".

Sílvia
Soler

Vuits i nous

Futur de país

Manuel
Cuyàs

Muriel Casals, la presidenta de l'Òmnium Cultural a qui admiro tant, ha fet unes declaracions sobre la no-conveniència que en la futura Catalunya independent el castellà tingui la categoria d'oficial, que em sembla que ens han restat vots, i els necessitem tots.

Si el dibuix de la Catalunya que ha de ser l'hem de fer a base de declaracions, malament. Muriel Casals pot pensar el que vulgui sobre l'oficialitat o no del castellà, de la mateixa manera que altres entitats i persones es poden situar en el pensament contrari o en el pensament intermedi o el sintètic. Ara: ha d'entendre que l'Òmnium té en el "procés" un pa-

per molt rellevant i que per tant ha d'actuar amb molta prudència i tenint-ho tot molt pensat i discutit de cara endins i també enfora. Quin *status* haurà de tenir el castellà? Anirà més enllà: i els altres idiomes usats a Catalunya? I encara més enllà: i el català? N'hi haurà prou declarant-lo "oficial" per protegir-lo i propagar-lo? Parlem-ne.

Parlem també de com ens organitzarem. De sistemes de parament estatal n'hi ha molts. Per quin ens decantarem, nosaltres? Descartada la monarquia –descartada?– quina mena de república, presidencialista o no, bicameral o unicameral, triarem? Quina serà l'organització territorial i local? I les relacions amb el món o amb Espanya mateix? El museu del Prado, serà enterament d'ells o serà en part nostre? Sí, sí, hi ha comissions que

ANTHONY GARNER

vern hi ha consellers que fins fa quatre dies ens eren presentats com a "sobiranistes" i que no paraven de dibuixar-nos la Catalunya dels ideals: Felip Puig, Germà Gordó, Francesc Homs, el mateix Ferran Mascarell amb un altre estil... Ara callen, atents només al seu negociat. No sé per què callen ni si hi ha una força major

ho estudien, però ens falta un projecte presentat i liderat pels nostres polítics. President Mas, vostè que ens porta cap al dret a decidir i a la consulta consegüent: quina Catalunya té pensada per a l'endemà? No cal que entri en detalls que no li corresponen. Un esbós general. Al go-

que els faci callar, però llavors paraules com les de Muriel Casals poden anar seguides d'altres que no siguin tan benintencionades sinó fruit del *friquisme* i l'esverament i que acabin fent-nos fracassar. En cas de fracàs: quina Catalunya preveiem?